

PARROQUIA DE SANT VICENÇ DE SARRIA SUPLEMENT DE FULL DOMINICAL

Any 30, núm. 14, Diumenge de Rams, 5 d'abril de 2009

SEGUIM JESÚS EN EL CAMÍ DE LA SEVA PASSIÓ!

La il·lustració de S. Helen David acompanya la introducció d'un Viacrucis de Henri Nouwen, un sacerdot d'origen holandès mort el 1996, conegut com un dels escriptors d'obres d'espiritualitat més importants dels nostres temps. La imatge expressa d'una forma impactant el gest de "caminar amb Jesús" aquests dies de Passió. Seguint Jesús en el camí de la seva Passió, hi veiem no solament la passió de Jesús, sinó que també veiem tots els que sofreixen en el món. Convertir-se a Crist, fer-se cristià, voldria dir rebre un cor de carn, un cor sensible a la passió i sofriment de tants germans. Quan pensem en els pobres, ens ve la imatge de S. Helen David: homes i dones que marxen per camins polsosos, carregats amb pesats fardells. Perquè els pobres caminen per les rutes secundàries del nostre món, intentant de sobreviure.

Rutes que nosaltres desconeixem, perquè sempre comptem amb avions, trens, automòbils, autobusos, per a desplaçar-nos d'un lloc a l'altre. Rutes que ens fan la vida més fàcil. Així hem convertit la Setmana Santa en "setmana de vacances", i disposats a viatjar encapsats dins aquests mitjans de locomoció, escoltant la nostra música preferida i, solament de manera ocasional, trobant-nos amb d'altres persones en els aparcaments, els supermercats o en els restaurants. Però Jesús marxà, i marxa encara, de poble en poble, cercant els pobres: els mendicants, els cecs, els malalts, els tristos, els desesperançats. I abans d'entrar en la seva Passió, els rentarà els peus. No es poden viure aquests dies sants si no ens deixem rentar els peus pel Senyor. Aleshores descobrirem quina és la nostra vocació cristiana: agenollar-nos també nosaltres davant els germans i germanes, rentar-los els peus, i marxar amb ells.

VIA CRUCIS – EXPOSICIÓ DEL SANTÍSSIM : A les 18:30, a l'Església parroquial.

HORARIS DEL TRIDU PASQUAL: **Dijous Sant:** 19:30; **Divendres Sant:** 18:00 (a les 10:00, Ofici de Lectura i Laudes al temple, i Via Crucis pels carrers prop de la parròquia. **Dissabte Sant:** a les 10:00, Ofici de Lectures i Laudes. **Vetlla pasqual:** a les 21: 30, començant amb el foc nou a la Plaça

LA COL·LECTA PEL SEMINARI DIOCESÀ. Vàrem recollir la quantitat de **5.455,50 €**, que hem lliurat al nostre Seminari per tal de sostenir-lo econòmicament i ajudar els seminaristes que s'hi formen.

ESCOLA DE PREGÀRIA BEAT PERE TARRÉS. No n'hi haurà fins al dimarts 21 d'abril. Recomanem llegir amb atenció els textos d'aquests dies i fer-ne pregària. La millor escola de pregària és la litúrgia de Setmana Santa i Pasqua.

LA CAPELLA DE MÚSICA – COR DE CAMBRA DYAPASSON. El concert de dimarts passat, en què cantaren l' *Stabat Mater* Op. 58 d'Antonin Dvorák, va ser un èxit en tots els sentits. **El diumenge segon de Pasqua, 19 d'abril, a missa d'una**, la capella intervindrà novament. Així solemnitizarem el "Diumenge *In albis* », darrer dia de l'Octava Pasqual, missa a la qual convidem tots els qui aquests dies no hauran estat a les celebracions de la Parròquia.

CENTRE PARROQUIAL. Ahir dissabte a la nit, i avui **diumenge, a les 6** de la tarda, la Bambolina Negra representarà **Jesucristo Superstar** (versió castellana en playback), un musical producte d'un temps molt concret, interessant des del punt de vista musical.

SORTIDA PASQUAL, EL DISSABTE 16 DE MAIG, A VIC. Sortirem a les 8:15 del matí i serem de tornada a les 8 del vespre. Ja en donarem més detalls, però reserveu-vos la data! Una jornada de germanor en el temps pasqual!

EL LLENGUATGE DE LA CREU

EN UN MÓN QUE REFUSA EL SOFRIMENT

“Els qui van a la perdició tenen per un absurd la doctrina de la creu; però per a nosaltres, els qui ens salvem, és poder de Déu” (1Co 1,18)

Estem tan acostumats a veure la creu que acabem per passar pel davant sense adonar-nos que penjant d'aquesta creu, sovint bellament ornamentada, hi ha un home que hi agonitza, escolant-se la seva sang pels claus rovellats que el sostenen. Habituat a aquest bonic joiell, a una obra d'art ornamental, ja no ens adonem que estem davant d'una ignomínia, macabra i escandalosa. Perquè la creu és un escàndol. Exhibir aquest escàndol és ja en si mateix un escàndol. Un escàndol puig que Déu és inabastable, ho transcendeix tot, i és inaccessible. Un escàndol que resulta blasfem, i un insult a la majestat i omnipotència divines. Un escàndol indecent i impúdic, en mostrar la nuesa i la feblesa de l'home que anomenem Déu. Un escàndol, ja que ens repugna venerar i adorar un cos ensangonat. Un escàndol que mena a la revolta al qui desespera, que remou les entranyes del qui no suporta la sofrença. Un escàndol desplaent per tota ànima sensible. És per tot això, que ens hauria de colpir íntimament la nostra ànima i el nostre cos aquesta creu que ha esdevingut un espectacle banal.

Però esguardem cara a cara aquest fustot. Ens poden dir: Com volem anunciar Jesucrist, portador d'una Bona Nova d'esperança amb aquest escàndol? Voleu que us creguin seriosament? I, siguem francs, ens és tan fàcil de mirar aquesta creu i de creure-hi? Esguardem la creu cara a cara, i preguntem-nos: Què pot fer per mi aquesta desferra inerte de carn tan poc agradable de veure? Per què em cal tenir a la meua cambra aquesta imatge? Per què l'haig d'adorar? Més fort encara: Per què el Divendres Sant m'hi abraçaré? És que hi ha res més morbós que la nostra fe?

I malgrat totes aquestes reserves, la Creu és el centre de la nostra predicació, el nucli de la nostra fe. Si no cregués en la Creu de Crist, la meua fe fora vana. Així no ens ha de sorprendre que donar raó de la nostra fe sigui força costós. En el món que vivim, que fuig de la sofrença i que la camufla amb un púdic vel, l'amaga i s'enginya per a evitar-la, per no veure-la, ¿ens poden estranyar els rebuigs i les desercions? Podríem concloure: això és una bogeria! Una bogeria del tot estranya al pensament humà, avui i sempre. Com mantenir que Déu és amor i que vol la felicitat de la humanitat amb aquesta exaltació del sofriment? No és una contradicció evident? Com es pot afirmar el poder infinit de Déu mostrant-lo desvergonyidament despulat i agonitzant? Confessem que des del punt de vista comercial oferim als hipotètics clients un reclam poc atractiu, més aviat repulsiu.

No obstant, ¿qui no es reconeix ell mateix en aquest home sofrent? ¿Qui no se sent qüestionat, mal l'escandalitzi, contemplant aquesta faç desfigurada? Crist crucificat, si ens hi fixem bé, ens fa memòria constantment del patiment de les persones. Potser ens sigui més fàcil d'amagar la veritat, de tancar els ulls al sofriment, per no haver de patir, o per no haver de constatar la nostra pròpia impotència. Al cap i a la fi, el missatge primer que Jesús ens recorda a cada moment com un *leitmotiv* sempre colpidor és aquest: “Tu sofreixes, el món sofreix”. Aquests incessants tocs d'atenció, que ens iriten sempre, dolorosos, punyents, fins al punt que ens fuetegen, i que cerquem d'evitar, és com si ens diguessin: “No t'amaguis més, mira fit a fit la veritat i no fugis més. Atura't un instant i acull la veritat”. És clar que podem pensar: quina manera més curiosa d'interpel·lar-nos! De fet, en adreçar-nos aquest primer advertiment, Crist ens força d'entrar en contacte amb la veritat. Com si ens digués: “No t'amaguis, no vulguis fer trampa amb mi; prou sé quan pateixes, on pateixes i el perquè”. El Crist a la creu, és la imatge de nosaltres mateixos la que ens revela. Perquè, siguem francs, ¿qui és l'humà que és invulnerable quan el ve a trobar una sofrença, una ferida, un desengany?

I això és normal! És normal, ja que l'home és fet per a Déu i mentre no romangui en Déu, està buscant allò que li manca. Aquest buit i aquesta recerca són feixucs, i poden causar molt de dolor. L'ésser humà experimenta íntimament un desig insatisfet i aquest anhel li causa un defici que el pot conduir lluny en el patiment o desviar-lo a escapades compensatòries. Aquest turment profund que no pot ser calmat més que per satisfer allò que desitja, Crist des de la Creu ens força a reconèixer-lo, a confessar-lo sense subterfugis. Per guarir una ferida, és necessari primer d'admetre la seva existència. Cal tot seguit examinar-la per guarir-la amb el seu remei apropiat. Si Crist ens obliga a reconèixer el nostre sofriment, és perquè ell vol donar-nos el seu remei. Perquè la creu, recolzant-se en aquells llocs que ens fan mal, ens diu: “*Jo he vençut el mal*”. Nosaltres els cristians tenim la tendència a passar directament a aquesta segona part: Crist és salvador i ha ressuscitat, i no pensem que això no és evident per a tothom. Tendim a oblidar que en la Creu, ell s'ocupa que pateix. Jo desfigurada pel pecat, pel mal, pel sofriment.

¿Sóc capaç encara de deixar-me interpel·lar per la ignomínia de la Creu? ¿Em revolta el sofriment, o bé m'he endurit en la indiferència, amb l'excusa que al cap i a la fi Crist ja se n'ocupa? Com ell, jo haig d'escandalitzar-me pel patiment dels homes i pel patiment que s'infligeix al mateix Déu. Des de dalt de la Creu Déu és com si em parlés dient: “Mireu com m'afecta el vostre sofriment. La meua mort us està dient com jo pateixo”. Deixem-nos sacsejar per la Creu veient com n'és de trasbalsadora. Però anem més enllà i deixem-nos commoure pel que aquesta escandalosa sofrença ens revela de qui és Déu, qui són els homes i el lligam que Déu vol establir amb nosaltres els homes.

Només aleshores, ens envairà l'autèntica comprensió de la Creu de Crist i podrem ésser-ne millors testimonis. Ja que no és predicant que sabrem convèncer de l'eficàcia d'aquest cos crucificat, sinó que és per l'eficàcia de la nostra vida que nosaltres farem resplendir i difondrem la vida que ens ve de la Creu de Jesús.

Cyril Brun

Historiador i especialista de la Doctrina Social de l'Església